

"ישיבישע בלאט" "לאמדעס" ב"דף היומ" בשו"ת ומ"מ

דף קג.

מה שהביא הביא, ויל"ע מה הדין בזה כשאמרו לו, עי' תוי"ט ותפא"י שלא יצא, ועי' רמב"ם מעה"ק יז' ב' שלא חילק בזה, עי' נתיבות הקודש.

נתנו לכלי אחד כשתי מנחות שנתערבו, ונחלקו רש"י ותוס' אי נאמר גם על הרי באמר עשרונות אלו, ועי' שיטמ"ק בשם ר"י, ושיטת הרמב"ם במעה"ק ז' ד', עי"ש לחם משנה מרכבת המשנה, ושפת אמת.

רבי שמעון פוטר וכו', והנה העין משפט ציין בדברי ר"ש לרמב"ם מעה"ק יז' ט' אמנם מהעיון שם ברמב"ם נראה כדעת ת"ק ואליבא דר"י שמפרש את המשנה כבית הלל.

במחלוקת ב"ש וב"ה, הנה בסוגיין מבואר דפליגי אי תפוס לשון ראשון, או בכל דבריו אדם נתפס, ובניזיר ט'. ביארה הגמרא דפליגי במחלוקת ר"מ וחכמים במעריך פחות מבן חודש, דפליגי האם מפרשים את דבריו בגלל שאין אדם מוציא דבריו לבטלה, ועי"ש תד"ה אין דם למה לא פירשו כדהכא, אמנם בקרן אורה שם כתב דהסוגיות נסתכות זו על זו, ומה שאמרינן דתפוס לשון ראשון הוא רק משום דאין אדם מוציא דבריו לבטלה, ועי"ש בחי' הגר"ז דהסוגיות פליגי, ומשום דהטעם שמפרשים שם בדברי ב"ש שאין שאלה בהקדש לא שייך הכא, עי"ש גליון הש"ס ט';

וטעמם של ב"ה שמפרש למסקנא שהוא כר"ש שלא התנדב כדרך המתנדבים ולא נשאר הטעם של אף בגמר דבריו אדם נתפס, עי' קב: תוד"ה הא, וניזיר ט'. תוד"ה וב"ה.

אמאי נדר ופתחו עמו, והנה דעת הראשונים כמו תוס' נדרים פא; ורמב"ם בפיה"מ תמורה ה' ג' דלא מהני בהקדש חזרה תוכד"ד, ועי' קצה"ח רנה' ב', ובשערי יושר ה' כב' ביאר דלכן נקרא נדר ופתחו עמו היינו שאינו בגדר חזרה אלא כבגר התרה רק שבתוכ"ד יכול להתיר גם לעצמו.

באומר אילו הייתי יודע וכו', וקשה היאך יתחייב הא במציאות לא נדר ואפילו דברים שבלב לא חשיב? כן הקשה רעק"א שם בניזיר ט: ונשאר בצ"ע,

והאחרונים תירצו דעיקר דחיובו הוא במה שאמר בתחילה הרי עלי מנחה, אלא שבזה חוזרים לדין תפוס לשון קאשון, ועי' טהרת הקודש שמקשה להיפוך דכיון שמחייב על מה שבלבו מה תועיל סברת ר"ש שלא התנדב כדרך המתנדבים? עי' מה שתירץ.

אמר חזקיה לא שנו וכו', והנה הרמב"ם מעה"ק יז' ט' השווה דין העדשים לדין השעורים, ועי' נו"כ שם איך יבוארו דבריו למסקנא דהכא דלכו"ע בעדשים לא מיחייב, ועי' חזו"א מנחות מב' ל', וע"ע מה שהקשו שם למה לגבי ניזיר לא פסק שה"ה בנודר מן הענבים, וע"ע באבן האזל שם.

עי"ב

אמר זעירי לא שנו וכו', ועי' רש"י הגירסא בדבריו דאם אמת מנחת לא מהני, ופרש"י דקאי לחזקיה שפירש את המשנה אליבא דב"ש, ועי' רמב"ם וראב"ד מעה"ק יז' ט', ובדברי הרמב"ם נראה דמפרש גירסת הגמ' לדברי ר"י דמוקי לה כב"ה ובזה פליג הראב"ד עי"ש בכס"מ ובמהרי"ק שם.

לא צריכא דאמר הרי עלי חצי עשרון ועשרון, ועי' רמב"ם מעה"ק יז' י' שלא חילק בין חצי עשרון ועשרון לעשרון ומחצה, עי' בנו"כ, ועי' חזו"א מנחות מב' ל'.

ואינם נבללים זה עם זה, ועי' תוס' רעק"א במשניות דזה לשי' רבי יהודה לעיל כב. אבל לדעת חכמים אין עולין מבטלים זה את זה, ועי' רש"ש דגם לרבנן לכתחילה לא יערב.

אלא עד ס' יכולין ליבלל, ופרש"י דזה לר"א שגם מנחה גדולה באה עם לוג שמן אחד, ועי' תוי"ט שהקשה דא"כ המשנה דלא כהלכתא, ועי' שפ"א, עי"ש עוד למה לא יבלול ב-ב' כלים,

כל מדות חכמים כן, בגדר הדבר עי' קונטרס דברי סופרים לגר"א וסרמן ו' ה'.

וכי אין נבללין מה היו וכו', ועי' תוס' לעיל יח: ד"ה כי ובקידושין כה. ד"ה כל, הא אכתי כיון דלכתחילה יש לבלול צריך להביאה ב-ב' כלים.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעח'

ל"ישיבישע בלאט" מהדורה מורחבת, או לקבלת הדף מידי יום ביומו, שלח בקשה ל- 7652935@gmail.com ואנו נשלח לכם בל"ג, מידי יום.